VEDETELE GAZONULUI

Ralf EDSTRÖM

„STEAUA SUEDIEI"

Așa inscrie, de obicei, Edström goluri...

In Suedia, titlul național a poposit din nou în provincie. La Stockholm, iubitorii fotbalului, se împacă greu cu ideea că echipele din capitală n-au reușit nici de data aceasta să-și apropie tricourile de campioni. Toată lumea însă, recunoaște că **Atvidaberg** — nouă campioană — își datorește succesul în bună măsură jucătorului **Ralf Edström**, una din cele mai strălucite apariții din ultimii ani în fotbalul suedez, onorat — la vîrsta de 20 de ani — cu denumirea de „steaua suedeză" și, după încheierea campionatului, cu titlul de fotbalistul anului.

Prin ce s-a afirmat acest **Edström**? În afara abilității sale tehnice și tactice, el s-a dovedit un excelent golgeter. Specialitatea sa este marcarea golurilor cu capul. Se înalță fulgerător și lovește puternic și derutant mingea cu capul. Așa a marcat majoritatea golurilor în campionat. Portarii recunosc că, în general, e foarte greu să aperi loviturile executate cu capul pentru că în asemenea situații intuiesc cu greu direcția pe care o va lua mingea. Dar în cazul lui **Edström** sarcina aceasta devine și mai dificilă pentru că „steaua suedeză" sutează și puternic, de parcă ar catapulta mingea, și precis. Atunci cînd nu-i necesar să tragă la poartă, **Edström** știe să lovească în așa fel mingea cu capul încît aceasta poposește la picioarele colegului mai bine plasat.

Talentul și pofta lui de goluri l-au impus foarte repede selecționerului Erikson. El a debutat chiar anul acesta în echipa Suediei în august, contra selecționatei U.R.S.S. (4—4). Și și-a marcat debutul prin trei goluri! Două a înscris mai tîrziu, în partida cu Norvegia, iar alte trei în întîlnirea cu Malta. Și, firește, cele mai multe le-a realizat prin lovituri cu capul!

Faima acestui tînăr fotbalist a depășit granițele Suediei, numele lui a ajuns la urechile multor impresari străini, care au și început să-i dea tîrcoale. Presa sportivă suedeză nu ascunde faptul că **Edström** este deș curtat de cluburi profesioniste din Olanda, R.F.G. și Elveția. Se interesează de el printre altele Ajax Amsterdam și P.S.V. Eindhoven, încît nu este exclus ca și **Edström**, ca atîția alți fotbaliști suedezi, să semneze un contract cu un club străin. Jucătorul însă, după cum a declarat, este hotărît să semneze numai pentru clubul care îl va pune la dispoziția națională Suediei ori de cîte ori aceasta va avea nevoie de el, clauză care să fie inclusă în contract. Și pentru că jucătorul nu dezminte zvonurile, se pare că ziariștii sportivi din Suedia nu vor fi „profeți mincinoși"...

DESTĂINUIRILE ARGENTINIANULUI ARTIME

Țara care este recunoscută ca fiind cea mai bogată în cadre de jucători, pentru că fotbalul se bucură de mare popularitate, Brazilia, a ajuns să recurgă și la jucători străini. La ora actuală, în cadrul mai multor cluburi fruntașe activează fotbaliști din alte țări sud-americane. Unul din ultimii achiziționați este argentinianul Artime, *cel care la campionatul mondial din 1966 a înscris trei goluri pentru naționala Argentinei.*

Artime *este legitimat la* Fluminense. *În perioada, destul de lungă de ședere în Brazilia, el a avut timp să facă cunoștință cu realitățile fotbalului din țara lui* Pele, *mai ales cu cele din culisele marilor cluburi. Nu de mult, el a avut curajul să facă destăinuiri unui corespondent european, destăinuiri care pun într-o lumină proastă fotbalul brazilian.*

În primul rînd, Artime a subliniat că „sumele plătite pentru transferări au luat astfel de cote încît cluburile nu ajung să-și echilibreze bugetele". *Grav este însă altceva după Artime:* „Dacă nu va interveni o hotărîre radicală, fotbalul brazilian va înceta să mai fie pe viitor o putere în lume. În spatele unei strălucite fațade asigurate de cîteva vedete, pretutindeni domnește indisciplina și dezorganizarea. Numeroși jucători au cîștigat prea repede mulți bani și-și permit totul. Cîștigurile li s-au urcat la cap. În sînul unor cluburi s-au creat «mici mafii», care au cuvîntul lor în transferări și chiar în sistemul de joc. La antrenamente vin cînd vor, dacă le place. Ei sînt intangibili pentru că în spatele lor sînt conducătorii, «Mecena»".

Artime *merge însă mai departe și face afirmații și mai grave.* „Există chiar fotbaliști care folosesc marijuana, sub pretext că au nevoie de acest drog pentru a se concentra. Toată lumea știe asta, dar nimeni nu intervine".

Fotbalistul argentinian, asigurînd exactitatea celor afirmate, a încheiat cu acest avertisment: „Am asistat la căderea fotbalului din țara mea, apoi, a celui din Uruguay. Brazilia va urma în curînd".

Să fie oare așa?...

MEXIC

FĂRĂ MECIURI NULE!

În fotbalul mexican se petrec în prezent evenimente importante. După cum anunță diferiți corespondenți străini de ziare sportive europene, în „țara aztecilor" fotbalul — impulsionat de cele două mari competiții organizate, turneul olimpic și campionatul mondial — dorește o afirmare tot mai puternică pe plan internațional. În acest scop se iau măsuri deosebite, unele chiar revoluționare. Una din ele se referă la structura cluburilor fruntașe: acestea au devenit veritabile societăți anonime pe acțiuni.

Unul din aceste cluburi este **CSD Jalisco**, al cărui președinte, Lioret (de origine spaniolă), își spune „dueno", adică proprietar. Ce semnificație poartă această titulatură de „dueno"? Că un „proprietar" dispune de majoritatea acțiunilor și că, în consecință avînd și votul majorității acționarilor, decide politica acestui club. De pildă, clubul Jalisco intenționează să folosească o parte din fonduri pentru construirea unui „oraș al orfanilor", înzestrat cu baze sportive moderne pentru formarea de jucători capabili să ofere spectacole de cea mai bună calitate. Această necesitate răspunde alteia: aceea de a atrage tot mai mulți spectatori pe stadioane și în felul acesta să fie mărite veniturile. Scopul acesta poate fi atins și cu jucători străini (la Jalisco joacă deja argentinianul Canigliero), dar în primul rînd cu autohtoni.

Pentru a trezi gustul pentru fotbal în fiecare zi vor fi transmise la TV meciuri de campionat, ceea ce înseamnă că acestea vor fi eșalonate de-a lungul unei săptămîni întregi. Iar pentru a face mai ofensiv fotbalul, se proiectează **desființarea rezultatelor de egalitate.** Pentru meciuri nule urmează să nu se mai acorde puncte!

Stimularea jucătorilor mexicani constituie o altă preocupare a cluburilor și în acest scop sînt prevăzute mai multe reforme în statutul lor, vizînd în principal remunerarea, dar și asigurarea viitorului. Cote speciale vor fi vărsate băncilor în contul jucătorilor, cu beneficiul unor dobînzi. Cluburile se vor îngriji de apărarea drepturilor fotbaliștilor, care vor deveni membri ai sindicatelor de artiști.

Prin aceste măsuri conducătorii cluburilor speră să asigure calitatea și progresul fotbalului mexican.

CARE ESTE SECRETUL ZARIEI VOROȘILOVGRAD?

Succesele echipei Zaria din Vorošilovgrad, proaspăta campioană a U.R.S.S., au făcut o puternică impresie asupra amatorilor de fotbal din Uniunea Sovietică. În decurs de șase ani, această echipă a urcat tot atîtea trepte competiționale, promovînd anul acesta în liga superioară și ridicînd pretutindeni aceeași întrebare: **„Cum a ajuns la aceste succese?"**. Pentru a se documenta la fața locului, Vorošilovgrad a fost vizitat de nenumărate ori de către specialiști, antrenori și ziariști, dornici să cunoască izvorul acestor succese.

Cu atît mai mult, cu cît rezultatele echipei Zaria nu erau deloc întîmplătoare, iar ea nu putea fi considerată o formație norocoasă căreia îi „merge joaca".

Din contră, se vedea cît de colo, în primul rînd, că **aceste succese sînt urmarea unei munci serioase, intense și susținute de ani de zile.** La aceasta se adaugă, în al doilea rînd, faptul că **la Vorošilovgrad toți se gîndesc la viitorul fotbalului.**

Acesta din urmă, mai ales, era „secretul" Zariei.

În regiunea Vorošilovgrad **există zeci de școli sportive pentru copii și juniori, cu secții de fotbal.** Micii fotbaliști participă la numeroase turnee rezervate echipelor de pitici și juniori. Specificul industrial al regiunii face ca 80 la sută din populație să locuiască la oraș, ceea ce înseamnă că majoritatea tinerilor fotbaliști au la dispoziție baze sportive moderne — zeci de stadioane, sute de terenuri de fotbal.

UN INTERNAT PENTRU MICII FOTBALIȘTI

În ultimii ani, cei care au vizitat Vorošilovgrad au fost **entuziasmați de felul cum este organizată tabăra de fotbal pentru copii,** unică în felul său. Iar la ora actuală orașul se mîndrește cu încă un dar făcut micilor fotbaliști: **o școală cu internat pentru o sută de elevi,** dintre cei mai talentați la fotbal. O sută de băieți care duc o viață după un program riguros și care, în afara orelor obișnuite de învățămînt, au zilnic ore de antrenament și perfecționare fotbalistică. Pentru mai mulți ani, căminul lor a devenit **această școală — un complex de clădiri ridicate în mijlocul unui parc, cu clase luminoase și spațioase, cabinete științifice dotate cu cel mai modern aparataj.**

Controlul sănătății și al condiției fizice și-l face fiecare elev singur. Pedagogii învață pe elevi cum să treacă într-un caiet special de evidență zilnică toate datele referitoare la: greutate, puls, odihnă, poftă de mîncare, stare fizică generală, după terminarea orelor de curs sau antrenament. Această evidență constituie un capitol al unui caiet care poartă denumirea de **„Autocontrol"**. Alt capitol se referă la **„Caracteristici"**, permițînd pedagogilor să-și dea seama de nivelul de pregătire fizică, psihică, tehnică și tactică, precum și de particularitățile sportivului. Cercetînd capitolul **„Planul individual de antrenament"** se poate constata care sînt punctele slabe sau defectele care trebuie eliminate de elev, și în sfîrșit, capitolul **„Controlul medical"**, care constituie un fir călăuzitor în ceea ce privește volumul de lucru.

ANTRENORI CU STUDII SUPERIOARE

Caietul de evidență zilnică a fost elaborat de **V. Dobija**, antrenorul de fotbal al școlii sportive, absolvent al Institutului de cultură fizică „Lesghaft". În afară de el, școala se bucură de aportul a încă patru antrenori și anume: **V. Kovalenko, V. Perșin, J. Rasciupkin și E. Zarubiceev.** Toți cinci au studii superioare și fiecare dintre ei a antrenat cîte o echipă de fotbal, cu toate că sînt relativ tineri, cu o practică pedagogică între 1—7 ani. Alegerea unor cadre atît de tinere are următoarea motivare: cunoștințele acumulate în facultate le sînt proaspete în memorie și, în plus, ca foști fotbaliști pot arăta elevilor practic executarea corectă a diferitelor procedee.

Mulți s-au întrebat dacă cei o sută de elevi care locuiesc în internat reprezintă cele mai mari talente din rîndurile zecilor de mii de tineri jucători din întreaga regiune. Răspunsul: nu. Numeroși antrenori ai echipelor de juniori nu aveau încredere în colectivul tinerilor antrenori-pedagogi de la internat și s-au opus din toate puterile la transferarea celor mai buni jucători ai lor la internat. Și a mai contribuit ceva la această atitudine: **orgoliul antrenorilor.** Se temeau că după ce au crescut fotbaliști talentați, cărora le-au dat cunoștințele de bază, ei vor fi ignorați, iar laurii vor fi atribuiți antrenorilor școlii. Toate aceste temeri și incertitudini s-au risipit însă, atunci cînd conducerea școlii a prezentat în mod sugestiv și complet roadele activității sale — cu contribuția tuturor tehnicienilor din regiune — în decursul unui an, în care au fost obținute succese într-o serie de întîlniri dificile.

Echipa de fotbal a clasei a 7-a a cîștigat campionatul orașului, rezervat școlilor generale și cupa „Toamna de aur". Elevii din clasele superioare au ieșit învingători în turneul zonal al U.R.S.S. pentru echipele de juniori, care activează pe lîngă cluburile participante în liga superioară a campionatului unional. Formația de juniori a clubului Zaria are în rîndurile sale, cu excepția a patru jucători, numai elevi ai internatului, cu doi ani mai tineri decît majoritatea jucătorilor celorlalte echipe angrenate în competiție. În sfîrșit, cînd elevii din clasa a XI-a au cîștigat cupa „Iunost", cinci dintre elevii fotbaliști ai internatului au făcut parte din reprezentativa de juniori a Ucrainei, iar unul dintre ei a fost selecționat în reprezentativa de juniori a U.R.S.S.

Datorită acestei preocupări permanente și de aici, din bogata pepinieră, au posibilitatea Zaria și antrenorul său, Zonin, să-și recruteze cadrele necesare primei echipe. Acesta este marele „secret" al Zariei.

G. S. Zonin (dreapta), antrenorul „echipei fără vedete" — Zaria Vorošilovgrad, noua campioană a U.R.S.S. obișnuiește să lucreze cot la cot cu jucătorii săi.

Carnet extern

CELE DOUĂ FEȚE ALE MEDALIEI

Într-adevăr, fotbalul italian s-a angajat de mai bine de zece ani cu o convingere și o îndîrjire demne de o cauză mai bună într-un joc atît de riguros, încît aproape nu se întrezărea ieșirea. Mai mult decît dorința de a cîștiga, în echipă era înrădăcinată frica de a nu pierde. Și ori de cîte ori un punct sau două le cîștigau adversarii, conducătorii și mai ales antrenorii erau mereu amenințați să-și piardă funcția. Să nu uităm că celebrul catenaccio, nu inventat, ci întărit și răspîndit de Helenio Herrera era — și încă mai este — considerat în Italia ca o filozofie a fotbalului.

Această organizare defensivă dusă pînă la limitele sale extreme, a avut meritul imens de a împinge fotbalul mai departe punînd întrebări, creînd discuții, cerînd răspunsuri. Crearea „libero"-ului, care rămîne, în istoria fotbalului, una din cuceririle sale, a complicat sarcinile atacanților, mai ales ale „vîrfurilor", forțîndu-i să se bată cu mingea la picior în condiții deosebit de dificile, i-a îndîrjit, i-a călit, i-a învățat cu greul: catenaccio-ul a contribuit, astfel, la progresul lor.

Întotdeauna a existat impresia că acest joc „à l'italienne", cum l-a botezat Jaques Ferran în „France Footbal", era pentru fotbal o încercare ingrată, necruțătoare din care ieșea învingător cel mai puternic. Cu condiția să poată ieși!

Și acum cealaltă față a medaliei.

Nici nu se putea ca acest „dans" necruțător, cu marcaj super-strict, îngreunînd la maximum jocul atacanților, obligîndu-i să joace bine și foarte bine pe spații reduse la minimum, să nu aducă cu timpul în arenă înaintași buni și foarte buni. Și să nu mergem mai departe de granițele Italiei, care a dat acest mod de a înțelege jocul. Priviți-i acum pe atacanții italieni. Călîți la această școală a greului, niciodată nu au fost mai buni și mai numeroși ca azi. Mazzola, Rivera, Prati, Anastasi, Chinaglia, Causio, Riva, Boninsegna, Bettega și încă mulți alții sînt cu toții jucători de clasă.

Fotbalul mondial nu mai este acum tot atît de... îndatorat sistemului de joc „à l'italienne". Un altul se afirmă paralel cu acesta, un fotbal mai puțin închis, mai puțin strîns în chingi ca, de pildă, cel olandez. Dar să recunoaștem, fotbalul italian a împins înainte evoluția acestui joc.

Și cît de ocărît a fost acest catenaccio!

Mircea TUDORAN